

IN-DIGNATS

Les manifestacions socials sempre són ambivalents. És difícil copsar totes les dimensions. Primerament, depèn de la nostra perspectiva. En el meu cas, porto dos anys destinat a Roma. Per la qual cosa, no he pogut experimentar personalment aquest fenomen. Més aviat m'ha sorprès i m'ha interpellat per les visions que he conegut des de l'exterior per companys de classe de diverses procedències que representen els cinc continents. M'apropro a aquest moviment amb el desig d'aprofundir i deixar interpellar-me des de la meva fe catòlica.

Primera reflexió. Etimològica. In-dignació. La negació de la dignitat; en aquest cas, humana. Un dels conceptes que és font de discussió a nivell polític, social, econòmic... Al nostre país tendim a oblidar. El coneixement històric ens diu que potser –gairebé segur– estem vivint una de les èpoques on la nostra dignitat humana és més respectada. Hem de recordar que la nostra democràcia és jove i conquerida durant segles, amb tensions importants com la Guerra Civil i diverses dictadures. Repassem, per exemple, quantes Constitucions ha conegut el nostre país i la seva durada. El joc democràtic actualment està obert i garantit. Potser ens hem de preguntar per la nostra actitud a nivell personal i col·lectiu.

Jesús va qüestionar constructivament i críticament la seva societat. Sent Déu, es va encarnar. L'Encarnació demostra el grau més gran de solidaritat de Déu amb la humanitat. Jesús va saber demostrar compassió, capacitat d'anàlisi i inconformisme. Es va basar, sobretot, en la seva coherència personal. Potser nosaltres hauríem d'examinar la nostra. Com hem participat com a ciutadans per construir el nostre país. Com hem valorat i participat dels avenços o com hem afrontat els problemes i hem buscat una solució. Les persones que participen d'aquest moviment han analitzat la situació –sistema econòmic, atur, vida política– i troben motius suficients per adoptar aquesta actitud.

La in-dignació ha de néixer de la implicació. Els drets es fonamenten en els deures recíprocament. Jesús és un model d'implicació i de coherència fins a l'extrem, representat i evidenciat a la Creu. És lloable que, actualment, tantes persones actuïn i es manifestin de forma espontània. És un primer pas. Potser hem esgotat les possibilitats d'aquest model actual i criem, como molts, que un altre món és possible. En sentit cristià, que hem de continuar col·laborant per la construcció del Regne de Déu. Resta el repte de proposar solucions, alternatives creïbles. Això suposarà la necessitat de reformes. També a nivell personal. Espero que no oblidem altres societats o estats on encara no poden manifestar aquesta indignació. Malgrat tot, som uns privilegiats perquè nosaltres ho podem fer i, amb humilitat, hauríem de reconèixer-ho i comptar amb aquells que resten exclosos per tants motius.

Segona reflexió. Partint de l'Antic Testament i de la història del Poble d'Israel. El poble d'Israel neix com a tal a través d'un seguir d'aliances amb Déu –amb Noè, Abraham, Moisès. Els israelites interpretaven els fets històrics en funció d'aquests pactes amb Déu –sobretot al Sinaí on Déu lliura la Llei– que esdevenia l'únic veritable Senyor-. Paral·lelament, en diverses ocasions el Poble d'Israel es mostrava infidel al compromís adquirit amb Déu per causa de la seva feblesa i del pecat dels seus membres. Per això, Israel, perd la llibertat. Primer amb la monarquia, després amb les deportacions i amb les posteriors dominacions d'altres potències. Però davant d'aquests contextos, Israel reinterpretava les promeses de Déu, per recuperar la fidelitat i recuperar així el favor de Déu. Fins i tot, quan experimenta la mort dels innocents sols pel fet de no abandonar la seva fe.

Els israelites experimentaven que Déu els continuava acompanyant i creien en la renovació de la promesa. Fins que aquesta es va complir en Jesús. Podem aprendre a confiar i esperar com ho va fer el Poble d'Israel per segles. Alguns recordem altres moviments similars, com les acampades del 07%, a favor de la Pau i han perdut l'esperança malgrat que la solidaritat

no arribat a aquella xifra o per l'existència d'altres guerres on també participa el nostre Estat. L'important és restar fidels, transformar les nostres vides i promoure un nou sistema inspirat en el Regne. Potser els indignats no aconseguiran un gran èxit. En tot cas, s'han implicat.

Els cristians creiem però que la història arribarà al seu compliment, malgrat les dificultats. Afirmen que el fracàs –les decepcions, la mort- no té la darrera paraula, perquè la Vida – Jesús- triomfarà. L'esperança, la fe en l'acció de Déu i el compromís –caritat- són els garants del Regne on finalitzarà la nostra indignació.

Òscar Fuentes sj (ofuentes@jesuits.net)
*Col·laboració a **www.tskv.cat***